

Expo's in vogelvlucht

Lost in Translation

Wie herinnert zich niet de veelzeggende blikken en spaarzame woorden tussen Bill Murray en Scarlett Johansson die zich in *Lost in Translation* totaal verloren voelen in Tokyo. Hun enige optie in deze voor hen onbekende miljoenenstad, waar ze de taal niet spreken en veel culturele uitingen niet begrijpen, is zich op elkaar terugplooiën. Hoe een nieuwkomer in een samenleving zijn identiteit opnieuw probeert vorm te geven, staat centraal in deze groepstentoonstelling – een samenwerking tussen De Warande en vzw Omnes, opgericht door Syriër Ali Nazir Ali bij zijn aankomst in België in 2016. Marwan Bassiouni bijvoorbeeld (Italiaans-Amerikaanse moeder, Egyptische vader en opgegroeid in Zwitserland) laat Oost en West samenvloeien in een in Nederland gemaakte fotoreeks van moskeeën in puur Hollandse landschappen. En Joost Conijn filmt in vluchtelingenkampen zijn zoektocht naar de ander in ontmoetingen met vluchtelingen. Alle werken werpen vragen op over identiteit. Hoe wordt die gevormd in relatie tot de ander, wat met gevoelens bij en herinneringen aan de geboortegrond, welke rol speelt tijd in dit hele gegeven ...

Tot 1 maart in De Warande, Turnhout. www.warande.be
Joost Conijn, *Good evening to the people living in the camp*, 2018, HD video, 44:41, loop, courtesy Joost Conijn

Alexis Gautier

Alexis Gautier maakt textielwerken, video's, foto's en sculpturen. Maar hij is bovenal een geboren verhalenverteller. Hij vertrekt vaak van al dan niet verzonden historische personages, waarvoor hij zijn verbeelding de vrije loop laat. Dat is opnieuw het geval met zijn solotentoonstelling *Sandy & Mulberry* in de Brusselse non-profit Island. De expo omschrijft hij zelf als een film die geschoten is zonder camera en gebaseerd is op toevallige ontmoetingen van de afgelopen jaren. Zoals die tussen de Master d'yer en ene Gautier, die vergeleken wordt met de Monkey King, een historisch 'trickster' personage dat, nadat hij werd uitgerookt, eindelijk het verschil kon zien tussen realiteit en fictie. Geen flauw idee waaraan we ons kunnen verwachten, maar onze verbeelding is alvast geprikkeld.

Van 12 januari tot 1 maart in Island, www.islandisland.be
Immortality (2019) Courtesy Alexis Gautier and Island

IFFR

Op 22 januari barst in Rotterdam weer het Internationaal Film Festival (IFFR) los, het grootste filmfestival van Nederland. Het programma omvat behalve langspeelfilms een uitgebreid en minstens zo interessant kortfilmprogramma vol films die uit de beeldende kunst, de experimentele film of videokunst voortkomen. Tussen de 40 Bright Future Shorts duikt bijvoorbeeld het in de Biënnale van Venetië getoonde *Swinguerra* van Barbara Wagner en Benjamin De Burca op of *The Sky is on Fire* van Emmanuel Van der Auwera. Maar vooral het Ammodo Tiger Short programma belooft. Erik van Lieshout bijvoorbeeld, stelt zich in *Beer* vragen bij de ethiek rond kunstprijzen; Phan Thao Nguyen (die vanaf 2 februari een solo heeft in WIELS en waarvan u in februari een interview in HART kan lezen) brengt het nieuwe *Becoming Alluvium* mee; performancekunstenaar Michael Portnoy bepotelt in *Progressive Touch* naakte mannenlichamen; en ook hier opnieuw een Biënnalefilm, namelijk Laure Prouvost's *They Parlaient Idéale*. Zoek of laat u gewoon verrassen, en u krijgt ongetwijfeld veel andere pareltjes te zien.

Van 22 januari tot 2 februari, www.iff.com
Phan Thao Nguyen, *Becoming Alluvium*, 2019, Vietnam/Spanje, wereldpremière (festival)

Nadia Naveau

Wie zich soms stoort aan de vloer van Museum Dhondt Dhaenens wordt aangenaam verrast in de saloneske installatie van Nadia Naveau. Wegzinkend in een dik tapijt biedt *Let's Play it by Ear* een terugblik op twintig jaar werk. Naveau dook in haar archieven en reproduceerde een aantal van haar eerdere sculpturen in wit plaaster, aangevuld met andere beelden. In dit speelse ensemble geeft ze haar sculpturen een nieuwe schaal, voegt ze originele elementen toe, en brengt ze werk bestemd voor de publieke ruimte naar binnen. Haar universum wordt bevolkt door een vrolijke mix van barok, klassieke oudheid, knipogen naar Bernini en Brancusi, *The Simpsons* en *the Wild West*. Een sculptuur van Naveau is altijd een beetje tegen draads, lekker eigenwijs en bovenal een visueel feest.

Tot 26 januari, www.museumdd.be
Nadia Naveau, *Let's Play it by Ear* (2019), foto We Document Art

Interiorities

Een van de genres die in de 17de eeuw in de Nederlandse schilderkunst gebezigd werd, was dat van interieurs met hun bewoners. Eerder dan dat die schilderijen ons vertellen hoe Jan-met-de-pet in die tijd woonde en leefde, tonen ze ons hoe een groep extreem rijke kooplieden hun interieurs liefst zo luxueus mogelijk decoreerden. Ergens vertellen de doeken dus de geschiedenis van de explosieve groei die de Nederlanden op dat moment doormaakten. In Haus der Kunst neemt curator Anna Schneider dat gegeven als uitgangspunt voor de tentoonstelling *Interiorities*: ze brengt vier kunstenaars samen die reflecteren over de relatie tussen de privé en publieke ruimte. Njideka Akunyili Crosby, Leonor Antunes, Henrike Naumann en Adriana Varejão nemen het potentieel van een interieur als uitgangspunt om na te denken over de sociale en politieke tijdsgeest of daar zelfs op in te grijpen.

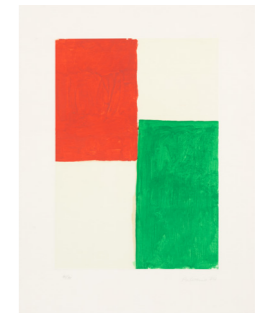
Tot 29 maart in Haus der Kunst, München. www.hausderkunst.de
Henrike Naumann, *Ruinenwert*, 2019, tentoonstellingszicht Haus der Kunst, 2019, foto Connolly Weber Photography

Fluid Desires

Onze HART-medewerker in Frankrijk Nanda Janssen schrijft niet alleen, maar maakt ook tentoonstellingen. Voor een groepstentoonstelling in Nest Den Haag neemt ze als uitgangspunt hoe alles voortdurend beweegt in onze snel veranderende wereld. Nieuwe ontdekkingen op wetenschappelijk vlak doen de wereld en het leven naar alle kanten uitdijen; het internet heeft gezorgd voor een omgeving waar aan tijd en ruimte geen eind lijkt te komen; grenzen tussen genders vervagen ... Of zoals Janssen zelf opmerkt: "Door dit en meer zijn begrippen die decennialang in steen gehouwen waren, gaan stromen. Noties als tijd, ruimte, realiteit, natuur, object en mens." Janssen zocht geen werk bij elkaar dat conceptueel op de thematiek ingaat, maar brengt kunstenaars samen die de fluiditeit visueel zichtbaar maken. Het levert een esthetische explosie van kleur en glibberigheid op in een tentoonstelling met een sciencefictionachtig kantje.

Van 24 januari tot 22 maart in Nest, Den Haag. www.nestruimte.nl
Hicham Berrada, *Présage*, 2007-en cours, high resolution digital color photograph Lambda print, 200x100 cm., © foto Laurent Lecat

Blinky Palermo

Als er een award zou zijn voor kunstenaars met het coolste pseudoniem, zou die ongetwijfeld naar Blinky Palermo gaan, een naam die nu eenmaal hipper klinkt dan Peter Heisterkamp. Zijn 'nom de plume' was ontleend aan Franky 'Blinky' Palermo, een bekende maffiafiguur/bokspromotor uit Philadelphia. Ironisch genoeg overleed de gangster op de gezegende leeftijd van 91 jaar, terwijl de kunstenaar op zijn vierendertigste omkwam tijdens een vakantie op de Malediven. Palermo is het meest bekend door zijn monochrome doeken en textiel schilderijen in gekleurde stoffen, hoewel hij later ook steeds meer in situ werk maakte voor architecturale installaties. Maar hij maakte ook veel edities, die gaan van screen en offset prints, over lithografieën alsook sjablonen die hij voor zijn schilderijen gebruikte. Dankzij een recente schenking beschikt het Ludwig Museum in Keulen over alle edities die nu voor het eerst worden samengebracht.

Van 18 januari tot 3 mei in Ludwig Museum. www.museum-ludwig.de
OHNE TITEL, 1974, Grano-Lithographie in 12 Farben von Zinkplatte auf Rieves-Bütten, 66,5 x 50 cm, Auflage: 90 Exemplare, Museum Ludwig, Köln, Schenkung Ulrich Reininghaus 2017/2018 © VG Bild-Kunst, Bonn, 2019
Foto: Rheinisches Bildarchiv, Köln

William Kentridge

Wie het overzicht heeft gemist van de Zuid-Afrikaanse kunstenaar William Kentridge in 2016 in Whitechapel Gallery in Londen of in het Sint-Janshospitaal in Brugge in 2017 – waar zijn interpretatie van een middeleeuwse dodendans *More Sweetly Play the Dance* perfect tot haar recht kwam in de grote zolder – krijgt nu een herkansing in LaM in Villeneuve-d'Ascq, net over de grens in Noord-Frankrijk. Over de jaren is de kunstenaar erin geslaagd een hoogstpersoonlijke stijl te ontwikkelen die vrijelijk put uit (animatie)film, dans, performance, theater en opera. Voor deze tentoonstelling – die werd opgesteld in nauwe samenwerking met het Kunstmuseum Basel – wordt zijn werk in een ruimere context geplaatst en voorgesteld binnen de vele kunsthistorische stromingen waarvan hij zich bedient (van constructivisme, over dadaïsme, Duits expressionisme,...). Daarnaast gaat men er ook prat op zowel zijn jeugdwerk te tonen als zijn allerlaatste productie.

Van 5 februari tot 5 juli in LaM. www.musee-lam.fr
William Kentridge, *Untitled* (dessin pour *The Head & the Load*, tondo II), 2018, fusain, crayon de couleur rouge et collage de texte sur papier, d: 147,5, photo Thys Dullaart, © William Kentridge, courtesy de l'artiste